

GS 842

Trenne alldeles nya

Kärleks-Wisor.

Den Första:

Den gistasjuka Herregårds-Anna.

Ljust är dock gistas att tänka på ic.

De ¹⁹en ^{någ} dra:

Giftermålets Dro.

Uf! hvar fastligt bröder ic.

Den Tredje:

Giftermålets Nöje.

Lustigt är allt frieri, ic.

Jönköping,
hos J. W. Lundström, 1847.

Den Första:

Den giftasjuka Herregårds-Anna.

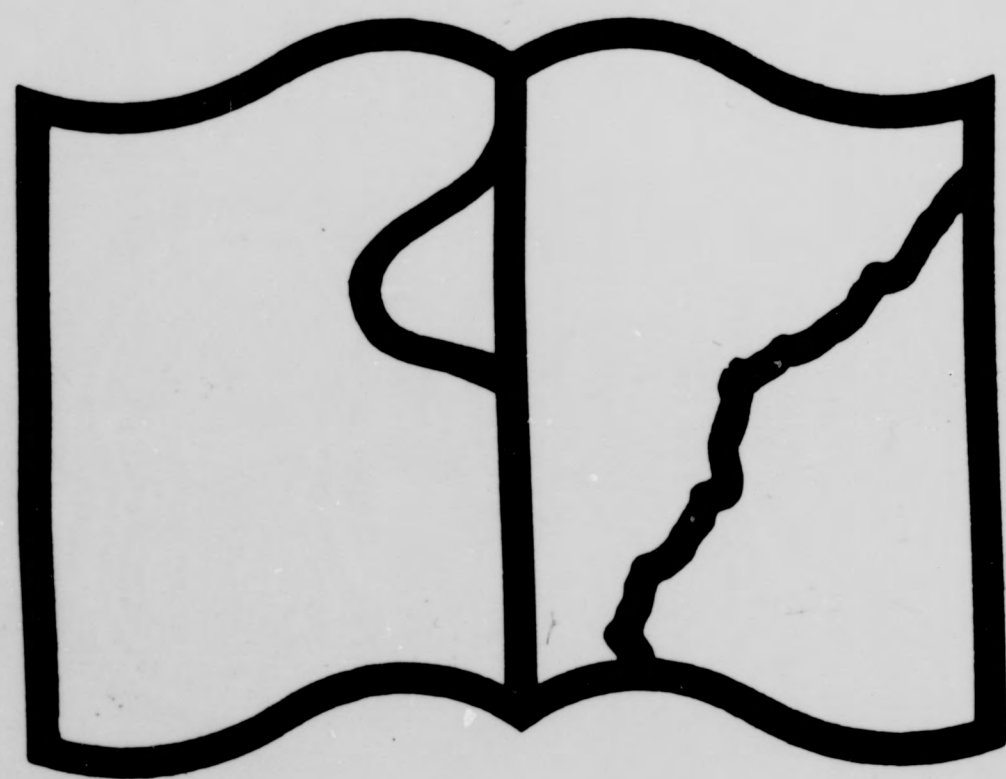
"Ljust är dock giftas att tänka på
Och fastligt ledsamt att ensam gå —
Det allraminst kan för mig sig flicka,
Att gå och gråna i gammal flicka;
Jag, som i ungdom var så rar
Och som var omtyckt af hvarje karl.
Och nu bli utan! — Der är en ynka!
Dock, hvarför också på näsan rynka
Att hvar soldat och hvar gesäll?
Liksom jag varit en rik mamsell;
Och var dock bara en fattig piga!
En sådan bör ju helt ödmjukt niga
Och le förblindligt och svara ja,
När någon goße vill henne ha.
Men jag var dum, liksom många andra,
Och får, till straff, nu helt ensam vandra
På lifwets törniga branta stig.
Det blir rätt ödsligt; Gud trösta mig!
Ack om dock någon såg till min smärta
Och wille skänka mig hand och hjerta!
Att vara flicka wäl för sig går
Till tjugodåra och tretti år;
Men när det se'n öfwer tretti liden,
Då är det grusliga hwad hjertas swider.

Tänkt om Skomakarn der ner i byn
Med breda näsan och gula byn,
Han, som arbetar för bara maten,
Dock wille slå sig på friarstaten!
Jag tror jag rog'en, ty nu, minsan,
Lär jag wäl knappast få någon ann;
Wist är han ful och wist är han ruffig,
Oborstad, gammal och halt och sluffig,
Och super liter men der får gå!
Jag finge herä madam ändå."

Så råsonnerade herrgårds-Anna
Med tusen moln uppå skrynklig panna,
Och dref sitt rock-hjul till dubbel fart,
Hon wille gifta sig och det snart —
Ty ären höllo ej någon mätta;
De hade skridit till trettiåttå.

Men by-skomakaren weta fick
Att Anna skänkte en nådig blick
Att hvarje karl, om än och så ringa;
Alltså beslöt han att henne bringa
Sitt hjertas hyllning på friarwis,
Och innan fort wann han segrens pris.
Ja! — sade Anna och neg finurligt;
Ty rass war såstmön, fast icke skön,
Och hade sparat wist sju års lön.

De hade bröllop med fröjd och gamman,
Och i hans stuga de bodde samman,
Som turturdufwor i lammig skog,
En hwar så flitigt till huset drog.
Skomakarn war nu så snygg och sedig
Beständigt hemma, beständigt redig,
Till frogen gick han ej nånsin mer.
Och kunder kommo, allt fler och fler.

Symbol 11. Skadad text eller felaktig inbindning
Damaged text

En månads tid hade jemt förflutit,
 På hwilken Sylberg helt stilla sutit;
 Då kom en wån, som i frestarton
 Wår mårster rådde att ta motion,
 "En sådan flit jag ej skåda gitter,
 Du blir ju sjuklig om så du sitter,
 Båd' bröst och ögon förstör du ju,
 Mej upp och rör på dig fåra du!" —
 Direkte bar det nu af till krogen,
 Skomakarn war icke längre trogen
 Sin föresats att ordentlig bli.
 Nu war det slut med all harmoni,
 Med yrkets framgång och hyddans trefnad,
 Och tråtor blef det och elak lefnad.
 När Anna sade: "Blif hemma far!
 I wrån der ligger ett stöfwelpar,
 Som måste lappas helt nått och sutas ...
 De hafwa legat här se'n i Julas." —
 Ej något swar stackars Anna fick,
 Men hennes gubbe till krogen gick!
 På hustruns kind några tårar stånkte,
 Då på sitt gåckade hopp hon tänkte:
 Hon hade drömt om en bättre tid,
 Af huslig lycka och lugn och frid;
 Men drömda lyckan allt mera flydde,
 Och mårster Sylberg det söga brydde.

I rusigt tillstånd en wacker dag
 Kom gubben hem och fick genast tag
 Uti en qwastkäpp, gick fram till Anna,
 Som måste genast med rocken stanna,
 Och röt åt henne att genast gå
 På dörr'n, ty stryk skull' hon eljest få.
 Sin foja wille han hafwa ensam;
 Den ej för trollpackan war gemensam;

Samt mycket annat af samma slag,
 Som ej kan tecknas med pennans drag.
 Från stolen reste sig hastigt Anna,
 Med wredens åskmoln uppå sin panna,
 Och snabbt som pilen på stormig wind
 En örfil brann uppå gubbens kind.
 Men nu det gäller att flykten taga,
 Ej må man dermed på tiden draga.
 Och efter nämnade attack-försök
 Flyr hustrun ut i sitt lilla kök.
 För kamardörren ett skåp hon skjuter;
 Men gubben rasar; han swår och tjuter,
 Och wida wårre än Ryken förr,
 Han slår och larmar på denna dörr.
 Och hur han bryter och hur han bänder,
 Den gifwer wifa för gubbens händer,
 Se — skåpet swigtar ... porcelin och glas
 På golfwet ligger i tusen fras.

Så woro uppträden många ... många,
 Wår Annas dagar de blefwo långa.
 Hur gråt hon icke och wille då
 Till jungfruståndet tillbaka gå!
 Men dessa dagar ej återwände.
 En gistas stod der med sitt elände,
 Och oftast gaf hon den tanken rum:
 "Hwad jag war gistsjuk! — hwad jag war
 dum!"

Den Andra:

Giftermålets Oro.

1. **A**ck! hwad fasligt bröderi råkar man
 då icke i, När man skall sitt hus tillaga, Och

en äkta maka taga. Gistas, gistas: Största oro, gistas.

2. Swärighet sig wisar då, Förr'n man kan bekantskap få; Vänner, Kär'ngar skola måkla, Och förslaget genomhåkla. Gistas, gistas: Största oro, gistas.

3. Bli det allwärt frieri, Delas folket i parti; Mesta delen illa döma, Fastän någre wäl berömma. Gistas, gistas: Största oro, gistas.

4. Han får ofta heta dum, Hon en fjälla, wäp ell' stum: Alla lyten de upptänka Wäd' på Ungkarl, Mö och Enka. Gistas, gistas: Största oro, gistas.

5. Allwarsam om en då är, Får han heta arg och twär; Är han lustig, blir han toker, Är han ung, straxt fallas floker. Gistas, gistas: Största oro, gistas.

6. Hwad för oro blir det ej, När som Elo-
ris gifwer nej? Mången då sitt sinne bråkar,
Att han uti yrsel råkar. Gistas, gistas: Största oro, gistas.

7. När man ändelig gifter är, Möter oro och besvär; Uti huset ofta felar Något utaf alla delar. Gistas, gistas: Största oro, gistas.

8. Waggan börjar knarra jemt, Hvilket ej är något skämt: Barnen ropa, skrika, gråta, Drångar, Pigor illa låta. Gistas, gistas: Största oro, gistas.

9. Mannen ofta blifwer wred, När i huset går på sned, Hustrun tör deraf bli wärre, Wördar mannen ej för Herre. Gistas, gistas: Största oro, gistas.

10. Många i sitt hjonelag Slås och tråta

natt och dag, Nu för ett och nu för annat Swärja, att allt blir förbannadt. Gistas, gistas: Största oro, gistas.

Den Tredje:

Giftermålets Nöje.

1. Lustigt är allt frieri, När man gör ett godt parti; Huset man med nöje bygger, Att med hustrun der bo trygger. Gistas, gistas: Största nöje, gistas.

2. Gerna uti fjorton år Jacob trålar, om han får Äckla Rachel wid sin sida, Åttar ej hwad han måst lida. Gistas, gistas: Största nöje, gistas.

3. Gud, som öfwer allting rå, Gör att man wäl maka får, Fastän många mellan löpa, Giftermålet att omstöpa. Gistas, gistas: Största nöje, gistas.

4. Man ej åttar eller hör Det förtal, som folket gör; Äkta nöjen öfwerwäga Allt hwad Kär'ngar ha att säga. Gistas, gistas: Största nöje, gistas.

5. Tänk, i huset blir en wän, Som man älskar, och igen Wördar samma kärlekslagar, Så i frost, som warma dagar. Gistas, gistas: Största nöje, gistas.

6. All olycka och besvär, Som gå huset temlig när, Twå bäst bära och förtaga, Samt i bästa mätto laga. Gistas, gistas: Största nöje, gistas.

7. Ingen wänskap öfwergår Äkta kärlek, när den får Uti tro och dygd sig tända, Plår den

aldrig taga ånda. Gistas, gistas: Största
nöje, gistas.

8. Ljusligt når en äkta sång Pryds med lil-
ior, som en ång; Backra barn är större gäfs-
wa Än man Gud därför kan låfwa. Gistas,
gistas: Största nöje, gistas.

9. Dygdig maka fring sin pol, I sitt hus,
är som en sol, Hon af hjertat allt vill fröjda,
Gör att man, barn, folk bli nöjda. Gistas,
gistas: Största nöje, gistas.

10. Hör, vår Brudgum och vår Brud,
Detta allt med fröjdeljud, Jaka och till allihop-
pa, Hjertligt nöje, rent utropa: Gistas, gistas:
Största nöje, gistas.

Begge tillsammans:

11. Vi då önske begge två, Att vårt wack-
ra Brudpar må Alltid rena nöjen ega, Och att
alla kunna säga: Gistas, gistas: Största nöje,
gistas.
